

Bernard Šmíd

Pán je moje svetlo

V dnešnom rezponzóriovom žalme sme počuli toto vyznanie: „Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť? Pán je ochranca môjho života, pred kým sa mám strachovať?“ Keď náš preklad biblie užíva slovo Pán, užíva ho namiesto hebrejského Adonaj, ktoré je zasa náhradkou Božieho mena. V takej veľkej úcte bolo a je v židovskom náboženstve Božie meno, že sa ho ani neodvážili vysloviť a s veľkou úctou používali len tieto náhrady Božieho mena. Toto slovo by sme mohli preložiť aj ako Boh, ale označenie Pán alebo Hospodin (teda ten, kto sa stará), najlepšie vyjadruje Boží vlastnicky vzťah ku stvorenstvu. Boh je Pánom celej zeme.

Žalmista hovorí: „Pán je moje svetlo..“ Všetci vieme doceniť dobrodenie fyzického svetla. Ako ťažko sa orientujeme vo tme. Narážame a ubližujeme si, lebo nevidíme prekážky na ceste. Je však ešte horšia tma, o ktorej hovorí už prorok Izaiáš v prvom čítaní. Je to duchovná tma. Keď človek nevie odkiaľ a kam kráča, prečo žije, aký zmysel má jeho existencia. Vidí len svet, v ktorom okrem dobrých vecí naráža aj na bolesť a trápenie a nevie, aký to ma zmysel. Cíti, že tento svet ho nevie úplne uspokojiť a nevie, čo s tým. Poznanie existencie Boha je veľkou úľavou, lebo On vysvetľuje aj náš pôvod, aj cieľ našej existencie.

Žalmista však hovorí, že Pán (Boh) je nielen našim svetlom, ale aj našou spásou. Boh je Spásou človeka. Človek svoje dovŕšenie nájde až v Bohu ako Bohočlovek podľa a skrze Krista. Sv. Augustín takto uvažuje nad ľudskou existenciou a jej zmyslom: „Veľký si, Pane, a veľmi chvályhodný; veľká je tvoja moc a múdrosť tvoja je nekonečná. Teba chce chváliť človek, čiastočka Tvojho stvorenstva, človek, nosiaci v sebe svoju smrteľnosť, svedectvo svojho hriechu, svedectvo o tom, ako sa ty, Bože, protivíš pyšným. A človek, čiastočka Tvojho stvorenstva, jednako ťa chce chváliť. Ty sám pôsobíš, aby to, keď ťa chváli, človeku prinášalo radosť, lebo si nás stvoril pre seba a nepokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.“ Sme pozvaní k tomu, aby sme srdcom spočinuli v Bohu. Naše duchovné srdce putuje duchovným priestorom, v ktorom existuje množstvo duchov a predsa len, keď sa úplne zjednotí s Bohom, s Láskou, nájde svoju Spásu.

Toto poznanie Boha ako svetla a spásy dáva človeku odvalu. Žalmista, po tom, čo vyznal Boha ako svetlo a spásu sa skoro začudovane pýta: „koho sa mám báť?“ Strach majú tí, čo idú po tme, ale Boh je našim svetlom, strach majú tí, ktorí nekráčajú

ku Spáse, ale Pán je našou spásou. A tento úžasný Pán je zároveň „ochrancom môjho života“. Keď si to všetko dobre spočítam, naozaj môžem povedať: „pred kým sa mám strachovať?“

„O jedno prosím Pána a za tým túžim, aby som mohol bývať v dome Pánovom po všetky dni svojho života, aby som pociťoval nehu Pánovu a obdivoval jeho chrám.“ Jeruzalemský chrám bol miestom zvláštneho Božieho prebývania. Židia tomu verili a podľa toho sa aj chovali. Mimo chrámu sa zostávalo len za trest. V chráme prebývala Božia Sláva. Človek si v chráme uvedomoval nielen Božiu prítomnosť a na rozdiel od nás, výraznejšie ako v prírode, ale prežíval aj Boží životodarný a láskavý dotyk. Žalmista doslova hovorí o pociťovaní Božej nehy. Čo je to neha? Neha je láska, ktorá sa skláňa k nižšiemu a slabšiemu. Boh rešpektuje čas nášho dozrievania v láske a chová sa k nám s nehou. Túto Božiu nehu krásne vyjadruje liturgické zvolanie: „Kyrie eleison“ v staroslovanskom jazyku preložené ako „Gospodi pomiluj“. V tom staroslovanskom texte je cítiť túžbu po Božej nehe. Nielen človek je pozvaný milovať Boha, ale Boh nás miluje. Človek môže prosieť, aby mohol už teraz čosi z tejto všetko prevyšujúcej Lásky, zakúsiť.

Žalmista, okrem túžby po prebývaní v Božom chráme po všetky dni svojho života, vyjadruje aj vieru: „Verím, že uvidím dobrodenia Pánove v krajine žijúcich.“ Vieru v dokonalú Spásu v budúcom veku, kde človek bude zažívať dobrodenia Pánove v krajine žijúcich. Krajinou žijúcich je Nebo. Naša zem je označovaná ako miesto tých „čo sedia vo tme a v tóni smrti.“ (Lk 1,79) Našu existenciu na tejto zemi by sme mohli definovať ako ustavičné smerovanie ku smrti. Po dedičnom hriechu sme my všetci, ako potomkovia Adamovi, odsúdení na smrť. Ježiš ponúka Život. Kto prijíma Ježiša v Slove a vo Sviatosti, má v sebe skutočne ten Život, ktorý ústi do večnosti. Ak máme v sebe Ježiša sme Boží domáci a nemusíme sa báť stretnutia s Bohom.

Aj preto môže žalmista vyzývať: „Očakávaj Pána a buď statočný; srdce maj silné a drž sa Pána.“ Máme očakávať Pána. Človek je tvor, ktorý vie očakávať. Svet potrebuje zásah Pána a my sme tí, ktorí sú pozvaní, očakávať Pána. V zápase s prekážkami našej nádeje potrebujeme statočnosť. Tiež potrebujeme silné srdce. Silné srdce je to, v ktorom prebýva Boh. Posledná výzva je drž sa Pána. Drž sa Boha, drž sa Lásky, ži lásku.

Svätý Tomáš Akvinský
1225/26 – 7.3.1274

*Spev našej chvály,
Bože na Sione
Tebe patrí, ó, Tebe sa
ľudské sľuby splácajú.
Počúvaš naše modlitby,
prichádza k Tebe
naše ľudské telo
a svoje hriechy vyznáva.*

*Keď rozbolia nás
vlastné previnenia,
odpúšťaš nám ich, Bože.
Šťastný, ktorého Ty si vyvolíš,
do svojej blízkosti ho vpúšťaš
a necháš sedieť
v Tvojej predsieni.*

*Nasýtíme sa láskou
Tvojho domu
a Tvojho chrámu svätosťou.
Mocnými skutkami
nám spravodlivo odpovieš,
ó, Bože našej spásy!
Ty nádej všetkých končín zeme
i osamelých ostrovov!
Ty, ktorý vrchy vežíš
svojou silou,
Ty strašnou mocou odetý!
Ty, ktorý hukot morí utíšiš,
šplachot ich vln
a vzdúvanie sa národov!
Takže sa boja Tvojich znamení
obyvatelia zeme.*

Pred niektorými životnými rozhodnutiami si nechávame čas na rozmyslenie. Nechceme urobiť unáhlený krok. Nechceme neskoršie ľutovať. Takýto postoj je znakom múdrosti a skúsenosti človeka. Je to ale vždy naozaj tak?

Evanjeliová správa o povolani bratov Petra a Ondreja, Jakuba a Jána, nám ukazuje „príklad okamžitého rozhodnutia.“

Dva páry bratov sú rybármi. Žijú so svojimi rodinami a rybárstvo je základom ich obživy. Ježiša počúvali niekoľko dní pri Jordáne a opustili ho. Teraz ich ten človek navštívil. Povie jednu vetu a oni idú za ním. Opúšťajú svoju rodinu, jazero a siete. Nepoznajú Ježiša, nepoznajú jeho učenie. Nevedia, čo ich čaká. Čo budú robiť. Ale nepovedia: Daj nám čas na rozmyslenie. V okamihu sú rozhodnutí ísť s Ježišom. Prečo sa tak rýchlo rozhodli?

Bola to určite Ježišova osobnosť, ktorá získala bratov. Magnetom, ktorý priťahoval, bola neochvejná istota v svoje poslanie a kúzlo lásky a spravodlivosti.

Nám z tohto faktu vyplývajú dve poslania. Prvým je náš vzťah k Ježišovi. Sme aj my očarení kúzlom jeho osobnosti? Alebo sme veľmi opatrní a dávame si pozor, aby nás príliš nezískal? Čo ak by sme mu podľahli a museli potom radikálne zmeniť svoj život? My často hovoríme: „odtiaľ-potiaľ“. A žiaľ, hovoríme to aj Kristovi: „Len natoľko si ťa pripustím k sebe, nakoľko to ja uznám za vhodné“. Či milá sestra, kresťanka, nepovieš: Ježišu, azda nechceš odo mňa, aby som ani slovom neublížila inému? Azda nechceš, aby som sa ja do ničoho nestarala? Azda nechceš, aby som si ja nepovedala svoje, keď mám pravdu? Či ty milý brat, kresťan, nepovieš: Ježišu, a ty nevieš, ako sa dnes ťažko žije? A ty mi budeš zakazovať, aby som sa doma niekedy poriadne nenaštvál a nezahrešil? Či ja nemám právo za svoje peniaze si občas s kamarátmi povyzraziť? Ja mám poctivo pracovať, keď ostatní kradnú a klamú a majú milióny?

Áno, bratia a sestry, Ježiša by sme mali najradšej, keby od nás nič nechcel. Keby len druhým bral a nám dával. Keby druhých trestal a nás hladkal po tvári. A preto veľmi ťažko plníme druhé poslanie. My sami by sme mali byť kresťanmi-osobnosťami. O nás by sa malo povedať: Ten človek má zásady. Ten má morálku. Ten má zmysel života. V ňom je fluidum lásky a spravodlivosti. Ak by sme počas života získali len jedného človeka preto, že sme kresťania-osobnosti, splnili sme svoje životné poslanie dané nám Ježišom.

Cirkev na čele so Sv. Otcom vyvíja veľké aktivity. Chce osloviť všetkých ľudí, ktorým záleží, aký bude život na našej planéte. Zvlášť však veriacich v Ježiša Krista. Oni majú pochopiť jednu skutočnosť: Už nestačí žiť len z histórie Cirkvi a spomínať jej veľké zásluhy. Nová evanjelizácia znamená predovšetkým akt osobného nasledovania Krista v celom živote. Je to akt osobnej viery. Viery, ktorá je oslobodená od tradičných bombastických prejavov kresťanov. Ľudí neoslovíme na púťach, ale v školách, na pracoviskách, v nemocniciach a pri všetkých každodenných kontaktoch s nimi. Aj naďalej budeme v živote uvažovať nad svojimi rozhodnutiami. Nemali by sme však veľa rozmyšľať, keď nás volá Ježiš. Prídlhé rozhodovanie môže viesť aj k odmietnutiu. A bola by to naša tragédia, keby Ježiš prechádzal okolo nás bez povšimnutia. To zaiste nikto z nás nechce.

Marián Šuráb

Sviatok Obetovanie Pána: Na budúcu nedeľu 2. februára slávime sviatok Obetovanie Pána.

Pred hlavnou sv. omšou (o 10:00 hod.) na priestranstve pred kostolom bude obrad požehnania sviec a v procesii vstúpime do kostola. Prosím, prineste si sviece.

Človek neraz oslavuje a zveľbuje slobodu ako najvyššiu hodnotu, ktorej treba všetko podriadiť. Na jednej strane sa cíti absolútnym pánom svojho života a sveta, v ktorom sa nachádza. Na druhej strane sloboda naňho dolieha ako veľká ťarcha. Byť slobodným znamená, že sa musíme rozhodovať a byť zodpovední za svoje rozhodnutia. A to nie je vždy ľahké. Človek vidí, že mnohé rozhodnutia, ktoré urobil v mene slobody, sa mu vracajú ako bumerang a oberajú ho o samostatnosť a pokoj. V mene vlastnej slobody matka rozhoduje o živote svojho ešte nenarodeného dieťaťa. V mene slobody utláčajú silnejší slabších, bohatí sa stávajú čoraz bohatšími a chudobní chudobnejšími.

Matka sa však potom, čo sa rozhodla nechať život svojmu dieťaťu, necíti slobodnejšou, naopak, svoje rozhodnutie cíti ako záťaž a doliehať na ňu výčitky svedomia. Bohatí sa necítia slobodnejší, pretože majú všetko, a ustavične po niečom túžia, no nevedia po čom.

Ježiš v evanjeliu vyhlasuje, že práve on dokáže určiť smer našej slobode, on je svetlo, ktoré sviety aj uprostred tmy a šera dnešného sveta. Svätý Ján nás však zároveň upozorňuje na veľké nebezpečenstvo, ktorému by sme mohli podľahnúť i my: „Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo“ (Jn 3,

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 3. týždni cezročného obdobia (A)

27.I. pondelok

17:00 *Za zdravie a pokoj v rodine*

28.I. utorok

17:00 *Za † Štefana a Máriu*

29.I. streda

17:00 *Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc*

30.I. štvrtok

17:00 *Za † Alojza a Irenu Hajičkových a zaťov*

31.I. piatok

17:00 *Na úmysel*

1.II. sobota

08:00 *Za † Gabriela*

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

2.II. Štvrtá nedeľa v cezročnom období (A)

Obetovanie Pána

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 *Na poďakovanie Pánu Bohu za 50 rokov manželstva*

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

27.I. pondelok Sv. Angela Merici, panna

28.I. utorok Sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi

29.I. streda Sv. Valér, biskup

30.I. štvrtok Sv. Martina, panna a mučenica, sv. Aldegunda, opátka

31.I. piatok Sv. Ján Bosco, kňaz

1.II. sobota sv. Tryfón, mučeník

so svätým Augustínom z Hippa

Cirkev je kráľovstvo

Sviatosti sú znaky hlbších tajomstiev. Ich pozemské vlastnosti nás však tiež môžu oklamať. Môžeme sa až tak spoliehať na informácie našich zmyslov, že budeme pochybovať o duchovných skutočnostiach, ktoré sú neviditeľné. Svätý Augustín hovorí, že katolícka Cirkev je Kristovo kráľovstvo práve tu a práve teraz. Nijako inak sa totiž nedajú čítať Ježišove podobenstvá, ktoré neopisujú očistené kráľovstvo, ale miesto plné dobra, ktoré je zmiešané so zlom. Katolícka Cirkev je kráľovstvo a to platí napriek veľkému počtu pohoršujúcich hriešnikov, ktorí verejne vyznávajú vieru. Zdanie nevytvára celý príbeh. Preto musíme očakávať návrat Ježiša Krista, keď kráľovstvo príde vo svojej plnosti. Teraz je ukryté v tajomstve; potom sa zjaví v sláve.

Kým je diabol spútaný, svätí kralujú s Kristom medzi jeho prvým a druhým príchodom. Cirkev by sa nemohla nazývať jeho kráľovstvom alebo „nebeským kráľovstvom“, keby jeho svätí nevládli spolu s ním. Svojím svätým totiž hovorí: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20). Zaiste v súčasnosti zákonník, ktorý sa stal učeníkom Božieho kráľovstva, vynáša zo svojej pokladnice veci nové i staré (pozri Mt 13, 52). A z Cirkvi ženci zhromaždia kúkoľ, ktorému Boh dovolil rásť spolu s pšenicou až do žatvy, ako vysvetľuje: „Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli. Ako teda zbierajú kúkoľ a pália v ohni, tak bude aj na konci sveta: Syn človeka pošle svojich anjelov a vyzbierajú z jeho kráľovstva všetky pohoršenia a tých, čo pášu nepravosť“ (Mt 13, 39 - 41). Vari tu môže mať na mysli to, že ich vyzbierajú z budúceho kráľovstva, kde nebude zlo? Samozrejme, nie. Musia byť vyzbierané z jeho súčasného kráľovstva, Cirkvi.

Musíme pochopiť na jednej strane nebeské kráľovstvo, v ktorom tí, čo porušujú jeho učenie, existujú spoločne s tými, ktorí jeho učenie zachovávajú. Jedni sú najmenší a druhí sú veľkí. Na druhej strane musíme tiež pochopiť nebeské kráľovstvo, do ktorého vojdú len tí, čo zachovávajú Kristovo učenie. Tam, kde existujú obe triedy, to je Cirkev v súčasnosti. Tam, kde však bude existovať len jedna trieda, to bude Cirkev, aká má byť, a žiaden zlý človek v nej neostane.

Teda Cirkev už dnes je Kristovo kráľovstvo a nebeské kráľovstvo. Už teraz jeho svätí vládnu s ním, hoci inak, ako budú vládnuť potom. A hoci v Cirkvi kúkoľ rastie spolu so pšenicou, kúkoľ nebude vládnuť s Kristom. Tí, čo vládnu s ním, sú tí, čo robia, ako hovorí apoštol:

„Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha! Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi!“ (Kol 3, 1 - 2). Apoštol o týchto ľuďoch hovorí tiež, že ich „vlast’ je v nebi“ (Flp 3, 20). Skrátka, spolu s ním vládnu tí, čo sú tak v jeho kráľovstve, že oni sami sú jeho kráľovstvo.

Čo však povedať o tých, čo sú v ňom, pokiaľ sa všetci zločinci neodstránia na konci sveta? Čo povedať o tých, čo hľadajú svoje vlastné záujmy, a nie Kristove? V akom zmysle sú Kristovým kráľovstvom?

Všetci žijeme v tomto bojujúcom kráľovstve - uprostred bojov s nepriateľom, zápasíme so svojimi vzdorovitými túžbami a ovládame ich, keď prídu -, pokiaľ sa nedostaneme do toho najpokojnejšieho kráľovstva, kde budeme vládnuť bez nepriateľa. Kniha Zjavenia hovorí o tomto prvom vzkriesení v súčasnom živote, keď tvrdí, že diabol je spútaný na tisíc rokov a potom bude na krátku chvíľu uvoľnený (pozri Zjv 20, 2 - 6). Potom opisuje, čo Cirkev koná a čo sa bude v tých dňoch diať v Cirkvi: „Ďalej som videl tróny; sadli si na ne tí, čo dostali moc súdiť“ (Zjv 20, 4). Nemyslite si, že sa to vzťahuje na posledný súd. Vzťahuje sa to skôr na vládcov, ktorí teraz riadia Cirkev, a tróny, z ktorých vládnu. Nemožno lepšie interpretovať súd

než týmito slovami: „Čo zviažete na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažete na zemi, bude rozviazané v nebi“ (Mt 18, 18). Apoštol teda hovorí: „Veď prečo by som mal súdiť tých, čo sú mimo?! Vari nesúдите aj vy tých, čo sú vnútri?!“ (1 Kor 5, 12).

A, hovorí Ján, „duše tých, čo boli sťatí pre Ježišovo svedectvo a pre Božie slovo... kralovali s Kristom tisíc rokov“ (Zjv 20, 4). To sú duše mučeníkov, ktorí ešte nedostali telo. Lebo duše zbožných mŕtvych nie sú oddelené od Cirkvi, ktorá je už teraz Kristovým kráľovstvom. Inak by sme si na nich nemohli spomínať pri Božom oltári, keď prijímame telo Kristovo. Ani by sa neoplatilo v nebezpečenstve bežať ku krstu, aby sme z tohto života neodišli bez neho. Neosožila by nám ani sviatosť zmierenia, keby sa nekajúcnosťou alebo zlým svedomím niekto oddelil od Kristovho tela. Prečo sa praktizujú tieto veci, ak nie preto, lebo veriaci, hoci sú mŕtvi, sú jeho údmí?

Kým týchto „tisíc rokov“ prebieha, ich duše kralujú s ním, hoci sa ešte nespojili so svojím telom. A preto v inej časti tej istej knihy čítame: „Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí umierajú v Pánovi, už odteraz. Áno, hovorí Duch, nech si odpočinú od svojich námah; veď ich skutky idú s nimi“ (Zjv 14, 13).

Cirkev teda začína už teraz vládnuť s Kristom v živých i mŕtvych. Ako hovorí apoštol: „Veď Kristus práve preto zomrel a ožil, aby vládol aj nad mŕtvymi aj nad živými“ (Rim 14, 9). Spomenul len duše mučeníkov, pretože zápasili o pravdu až na smrť a ich vláda je po smrti veľmi slávna. Mali by sme však vnímať časť v rámci celku a pochopiť tento úryvok v tom zmysle, že sa vzťahuje na všetkých, čo patria do Cirkvi, ktorá je Kristovým kráľovstvom.

Myšlienky k modlitbe

Cirkev je už teraz Kristovo kráľovstvo a nebeské kráľovstvo. Už teraz spolu s ním vládnu svätí, hoci inak ako budú vládnuť potom.

Vládnu s ním tí, čo sú tak v jeho kráľovstve, že sú sami jeho kráľovstvom.

Duše zbožných mŕtvych nie sú oddelené od Cirkvi. Inak by sme si na nich nespomínali pri svätej omši.

Zapamätajte si

Cirkev už teraz začína vládnuť s Kristom v živých i mŕtvych.

Námety na konanie

Svätý Augustín nám ukazuje panorámu celej Cirkvi. Mali by sme poznať jej členov na každej úrovni. Existuje putujúca Cirkev, ktorú tvoria tí, čo ešte stále zápasia na zemi. Existuje trpiaca Cirkev, ktorú tvoria duše v očistci, na ktoré si spomíname pri svätej omši a vo svojich modlitbách. A existuje oslávená Cirkev, ktorú tvoria duše v nebi. Mali by sme žiť v hlbokom priateľstve s celou našou duchovnou rodinou. Nikdy by sme nemali zabúdať na mŕtvych a nikdy si nepomýliť časť s celkom. Musíme prejavovať lásku našim bratom a sestrám tu na zemi; musíme sa každý deň modliť za duše v očistci; a musíme prosiť o orodovanie svätých v nebi a nasledovať ich príklad.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Žijeme v nejednotnej, atomizovanej spoločnosti. Namiesto srdca, ktoré má schopnosť chápať a zjednocovať aj protiklady, víťazí vypočítavý rozum. Namiesto namáhavého umenia milovať, ako nás to učí aj vlastným príkladom Ježiš, učíme sa len slová a techniku, ako presadiť a obhájiť svoju pravdu. Aj sama spoločenská pravda nie je výsledkom namáhavého zápasu ľudstva o poznanie, ale len mocensky presadená utópia, pravda mraveniska, počasia, chlieb. Pravda, ktorá sa dávkuje konzumentom podľa potreby a okolností, podobne ako zábava, móda či prídel potravín. Strata citu pre stále trvalú pravdu, ktorou je Boh. Aj najmúdrejšie ľudské názory a filozofické systémy narážajú na svoje hranice. Bez lásky rozdeľujú ľudí na prívržencov a protivníkov, na fanatických vyznáčov a zarytých nepriateľov. Výsledok je neustály boj jednotlivcov, tried a skupín. V Biblii je na budovanie sveta bez lásky obraz o stavani babylonskej veže.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

AKO SA POZERÁME

Dvaja vážne chorí muži ležali v jednej nemocničnej izbe. Jeden z nich, ktorému museli odvodňovať pľúca, mal dovolené každé popoludnie na hodinu sa v posteli posadiť. Druhý muž musel stále ležať. Dlhé hodiny si rozprávali o svojich manželkách a rodinách, domoch, zamestnaniach, vojenskej službe, dovolenke...

Každé popoludnie opisoval muž pri okne svojmu spoločníkovi, čo videl. Ten začal počas krátkej chvíle ožívať, akoby jeho svet zmohutnel a žil rytmom a farbou sveta za oknom. Z okna bolo možné zahliadnuť krásne jazero, labute, plavcov a deti hrajúce sa s papierovými lodičkami. Mladé zamilované páry sa v objatí prechádzali medzi kvetinami s farbami dúhy. Nádhernú krajinu lemovali staré mohutné stromy.

Keď muž pri okne opisoval život za oknom v pestrých farbách, mohol muž na posteli zavrieť oči a predstavovať si idylické scény. Jedného pekného letného popoludnia opisoval svojmu druhovi sprievod, ktorý práve išiel okolo. Napriek tomu, že muž na posteli nepočul hrať kapelu, videl všetko vo svojej fantázii, pretože mu to priateľ vykreslil veľmi živo.

Ubehli dni a týždne. Raz ráno vstúpila do izby zdravotná sestra s vodou na umývanie. Keď sa priblížila k mužovi pri okne, zistila, že v noci počas spánku pokojne zomrel. Veľmi ju to zarmútilo. Zavolala kolegov z nemocnice, aby odniesli telo. Druhý muž, hneď ako mu to pripadalo vhodné, sa spýtal, či by ho mohli presunúť k oknu. Sestra s radosťou súhlasila. Hneď ako muža premiestnila, nechala ho osamote.

Muž sa pomaly a s bolesťou zdvihol na lakťoch, aby si vychutnal prvý pohľad na svet, ktorý poznal z rozprávania. Konečne mal to šťastie vidieť ho na vlastné oči.

Natiahol sa k oknu. Pomaly otočil hlavu a uvidel bielu stenu. Spýtal sa teda sestry, čo mohlo donútiť jeho druhu, aby pri pohľade z okna opisoval také krásne veci.

Sestra odpovedala, že ten muž bol slepý a stenu nemohol v žiadnom prípade vidieť. Najskôr chcel svojho priateľa len povzbudiť.

- **Moje tvorivé schopnosti, ktorými môžem pomôcť ľuďom okolo seba, by ma mohli viesť k...**
- **Aj uprostred ťažkostí môžem druhým pomôcť...**
- **Prijímam pomoc od tých, ktorí mi ju vo svojej úbohosti ponúkajú...**

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Kristov pokoj

„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva.“ (Jn 14, 27)

Vo svete viery sa človek nemusí trápiť donekonečna nad tým, čo všetko by mohlo byť. Stačí sústrediť myseľ i srdce predovšetkým na jedinú, čo je neochvejné - a to je Boh. Vo svete viery môžeme mať vždy istotu, že kdekoľvek sa pohneme, všade je Boh. To dáva našim dňom pocit bezpečia a pokoja.

Bez viery sa žije ťažšie. Preto moderný človek sa uberá po všetkých cestách. Musí so všetkým rátať. Pozorujte premeny v kultúrnom živote. Pozorujte udivujúce zmeny sociálneho života. Politický život nás denne prekvapuje

udalosťami na celom svete. Ozbrojené konflikty spôsobujú bolesť miliónom ľudí a nútia ich na útek. Teroristi strieľajú na uliciach pokojných miest. Človek musí rátať so všetkým. Žije v ustavičnom strehu a uteká. Nemá pokoja. Pritom slovo pokoj sa azda nikdy toľko nespomínalo ako dnes.

Ježiš nám dáva pravý pokoj. Taký, aký veriaci prežívali v priebehu stáročí aj za najťažších okolností. Tomáš Morus po odmietnutí prísahy Kráľovi proti pápežovi bol uväznený v londýnskom Toweri. Atmosféra vo väzení bola pochmúrna a deprimujúca. Ale Morus prežíval Boží pokoj. Veliteľ Toweru Kingston pri vykonávaní obchôdzky zotrval niekedy i štvrt hodiny v Morusovej cele. Rád by bol zostal i dlhšie. Žiadalo sa mu pobudnúť s týmto vzácnym mužom. Vždy si odnášal niečo z jeho slov, nad ktorými sa oplatilo rozmyšľať. Hoci bol už pätnásť rokov veliteľom tejto väznice, nechápal, kde berie Morus tento pokoj. Povinnosťou veliteľa bolo čítať listy väzňov. Kingston sa za to hanbil, ale Morusove listy ho priam priťahovali. Čo všetko v nich nachádzal!

„Nemodlím sa už za svoje oslobodenie,“ písal Morus, „ani za to, aby som bol ušetrený smrti. Údel, ktorý mi Boh pripravil, môže byť len ten najlepší, čo ako tvrdý by vyzeral podľa ľudských meradiel. Rád by som zložil prísahu, keby som videl možnosť, ako splniť kráľovu vôľu, ale súčasne neuraziť Boha. No nemôžem svoje svedomie prispôbiť názoru väčšiny. Nemôžem zjednotiť kráľovo želanie s presvedčením svojho svedomia. Od prírody som veľmi chúlостivý, hrozím sa i nádchy - ale napriek všetkým súženiam, ktoré som prekonal už pred väzením i v Toweri, nikdy som nepomyslel na to, že by som čo i v najväčšej tiesni mohol súhlasiť s vecou, ktorá je proti môjmu svedomiu.“ Kristov pokoj!

Pokoj vám zanechávam

Želať pokoj je bežným zvykom v Oriente. Pri vstupe do domu sa vravieva: „Pokoj tomuto domu!“ Je to pozdrav, ktorý odporúčal i Ježiš pri každom stretnutí. A je to pozdrav i pri lúčení: „Choď v pokoj!“ (Mk 5, 34).

Ježiš používa tento pozdrav pri Poslednej večeri, aby naznačil, že odchádza: „Pokoj vám zanechávam.“ No zreteľne pripomína, že tento pozdrav nechápe ako bežný zvyk zaužívaný ľuďmi pri stretnutiach. Ježiš chápe pokoj oveľa hlbšie:

Nedávam vám ho tak, ako ho dáva svet - svoj pokoj vám dávam!

Čím je tento osobný Ježišov pokoj? Je to najcennejší Mesiášov dar. Izaiáš napísal, že Mesiáš bude prinášať pokoj bez konca (9, 6). Vo svojich obrazoch tento prorok naznačoval, že v čase Mesiáša budú sa zjednocovať národy a meniť mravy. Vlk s baránkom budú ležať vedľa seba (11, 6). Mesiáš sa bude volať priamo Knieža pokoja. Prorok Micheáš zas vraví: „A on bude Pokoj“ (5, 4).

Tento svoj osobný pokoj zanecháva Ježiš apoštolom. Odovzdáva im ho ako prvé poslanstvo a prvý dar po svojom vzkriesení: „Pokoj vám!“ Ježišov pokoj sa bude od tejto chvíle rozlievať na celú Cirkev a do duší všetkých veriacych. Apoštol budú zvestovať pokoj skrze Ježiša Krista (Sk 10, 36). Veriaci budú žiť v pokoji a radosť v Duchu Svätom (Rim 14, 17). Boh nádeje naplní všetkých pokojom, pretože je Bohom pokoja (Rim 15,13). Všetkých nás povolal k pokoji. Ovocím Ducha je pokoj (Gal 5, 22). Tento Duch je Duch Kristov a Kristus sám je náš pokoj (Ef 2,14).

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku